

КИБЕРКУЛТУРАТА И ДИГИТАЛНИОТ ФОЛКЛОР ВО КОНТЕКСТ НА МАКЕДОНСКАТА ФОЛКЛОРИСТИКА*

Сузана Мицева

Независен истражувач, Струмица

suzanamicev@gmail.com

Апстракт: Во услови на интензивна дигитализација и глобална поврзаност, традиционалните форми на фолклор претрпуваат значајни трансформации и се реинтерпретираат во рамките на современата киберкултура. Целта на овој труд е да го истражи феноменот на дигиталниот фолклор како продолжение и адаптација на класичните фолклорни практики во македонскиот културен контекст. Посебен акцент е ставен врз начините на кои интернет-просторот функционира како нова „фолк-арена“ за создавање, споделување и модификација на културната содржина. Трудот се фокусира на различни форми на дигитален фолклор, вклучувајќи мимови на интернет (memes), вирални наративи, коментари на социјалните медиуми и практики на дигитално раскажување приказни, кои одразуваат колективна имажинација, хумор и социјална критика. Преку квалитативна анализа на примери од македонскиот дигитален простор, трудот ги испитува прашањата за авторството, автентичноста и преносот во новите медиумски средини. Дополнително, трудот ја преиспитува улогата на фолклористиката како дисциплина во контекст на дигиталната култура, поставувајќи прашања за методолошките пристапи и теоретските рамки што се користат за анализа на овие нови феномени. Трудот треба да покаже дека дигиталниот фолклор не претставува прекин со традицијата, туку нејзина еволуција, во која постарите мотиви и наративните структури се трансформираат и добиваат нови значења. Трудот има за цел да придонесе за подлабоко разбирање на современите културни контексти, нагласувајќи ја потребата од интегрирање на дигиталните практики во истражувањата во рамките на македонската фолклористика.

Клучни зборови: киберкултура, дигитален фолклор, македонска фолклористика, интернет-содржини, социјални медиуми

Развојот на интернетот, социјалните мрежи и дигиталните технологии го променија начинот на создавање, пренесување и интерпретација на фолклорот. Во современите фолклористички истражувања сè почесто се користи терминот „дигитален фолклор“, кој

* Трудот претставува дел од проектот „Лексикон на македонскиот фолклор“, финансиран од Министерството за образование и наука на РС Македонија во согласност со Договорот за финансирање на научноистражувачки проект на ЈНУ Институт за фолклор „Марко Цепенков“ – Скопје за 2025/2026 год., бр. 15 – 6632/11 од 24.7.2025 година.

ги опфаќа традиционалните и новосоздадените културни практики и изрази што се јавуваат во дигиталната средина. Дигиталниот фолклор не значи прекин со традицијата, туку нејзино преобликување во рамките на киберкултурата, каде што усното пренесување сè повеќе се надополнува и посредува преку дигитално споделување, преку социјални мрежи, форуми, мимови (memes), видеа и интерактивни платформи. Токму затоа, дигиталниот фолклор не треба да се сфаќа како посебна област на фолклористиката, туку како нов начин на проучување на фолклорот, како што истакнуваат Пек и Бланк (2020). Тие аргументираат дека „поимот ‘дигитален фолклор’ станува сè помалку опис на подобласт, а повеќе прашање на методологија и перспектива, бидејќи уредите, платформите и другите дигитални технологии стануваат испреплетени со нашиот секојдневен живот“ (Peck, Blanc 2020: 6).

Киберкултурата се дефинира како култура што се развива во дигиталниот простор, каде комуникацијата, идентитетот и колективното создавање содржини се одвиваат преку интернет и дигиталните технологии. Во таков контекст, дигиталниот фолклор претставува една од најрепрезентативните форми на киберкултура, бидејќи се темели врз колективно создавање, споделување и постојано преобликување на културните содржини. Киберкултурата се смета за нов вид култура која добива своја форма под дејство на технологијата и на интернетот. Таа е производ на современата култура која се создаде на интернет. Но, освен тоа што киберкултурата е резултат на технолошко-културниот развој, таа врши улога и на медиум, создавајќи нов комуникациски простор во кој културните содржини брзо се создаваат, се разменуваат и се пренесуваат. Иако терминот „киберкултура“ (cyberculture) пошироко се афирмира кон крајот на 1990-тите и почетокот на 21 век, претходно во литературата се користеле сродни поими како „виртуелна култура“, „интернет-култура“, и „дигитална култура“, кои ги опишувале различните аспекти на културната комуникација во дигиталната средина. Киберкултурата своите културни практики ги развива во рамките на киберпросторот – „виртуелна комуникациска средина што ја сочинуваат компјутерските мрежи, интернетот и сите меѓусебно поврзани дигитални технологии. Токму во тој простор се воспоставуваат новите облици на социјална интеракција“ (Касами 2024: 125).

Интернетот полека се вгради во најосновните современи алатки кои стануваат неопходни за живот. Не само од професионален, туку и од егзистенцијален аспект. Нашите пријатели, нашите финансии, прегледите на лекар, испитите на факултет, состаноците – професионални и приватни, сè се случува на интернет. „За разлика од другите технологии, мрежната технологија влијае врз сите аспекти од животот на луѓето, така што навиките за комуникација и однесувањето на луѓето, па дури и начините на размислување, се променија“ (You 2020: 90).

Културата е еден од најсложените поими во општествените науки за кој постојат илјадници дефиниции. Една од првите дефиниции потекнува од крајот на 19 век од британскиот антрополог Едвард Тејлор. Според него, културата е комплексна целина во која спаѓа целокупното духовно, материјално и симболично наследство на едно општество, како и начинот на кој луѓето мислат, чувствуваат и дејствуваат (Tylor 1871: 1). Во таа смисла, Ју сајберкултурата ја дефинира како „синтеза на начинот на активности, вредностите, менталитетот и сознанието што луѓето го формираат во процесот на учење, работа, комуникација, забава и секојдневниот живот во контекст на мрежната ера“ (You 2020: 90). На ова може да се надоврзе размислувањето на Пјер Леви дека дигиталните алатки стануваат нераскинлив дел од животот на човекот, како што материјалната околина е составен дел од него.

Дури и ако претпоставиме постоење на три ентитети: технологија, култура и општество, наместо да го нагласуваме влијанието на технологијата, би можеле да направиме разлика помеѓу културата (динамиката на претставувањето), општеството (луѓето, нивните меѓусебни односи, размени, односи на сила) и технологијата (корисни артефакти) што може да биде само концептуално

(Lévy 2001: 4).

Тој го развива гледиштето дека технологијата на некој начин ги одредува општеството и културата. Тоа го објаснува со начинот на кој киберпросторот го поттикнува придвижувањето и развојот на цивилизацијата. Според него, „технологијата се произведува во рамките на културата, а општеството е условено од нејзините технологии“. Во истиот контекст, тој споменува различни технолошки изуми кои посредно придвижиле други општествени процеси. На пример, изумот на стременот (делот од седлото во кој јавачот ја става ногата) довел до нови форми на тешка коњаница што го засилува подемот на витештвото и политичките и социјалните структури на феудалното општество. И иако узенгијата, односно стременот, како обичен метален додаток на седлото, не може да биде сам по себе причина за европскиот феудализам, Леви вели дека тој е само една алка од „бесконечно сложен и делумно неопределен збир на интерактивни процеси, кои се зајакнуваат или инхибираат едни со други“ (Lévy 2001: 7).

Во дигиталниот простор корисниците не се само набљудувачи, или пасивни примачи на информации, туку тие се и креатори на содржини. Преку социјалните мрежи, блоговите, форумите, дискусиите, поткастите, виртуелните групи тие продуцираат текстови, фотографии, видеа и аудиовизуелни содржини, коментираат, споделуваат и учествуваат во виртуелни заедници, со што стануваат носители на нови видови културно изразување. За разлика од традиционалните медиуми, каде што комуникацијата најчесто се одвива еднонасочно, во

дигиталната средина секој корисник истовремено може да биде и автор, и публика, и посредник во пренесувањето на содржините. Ваквата интерактивност претставува една од основните особености на киберкултурата.

Социјалните мрежи, блоговите, и други дигитални платформи се погодни за формирање на различни заедници што функционираат во киберпросторот. Со тоа се создаваат нови начини на комуникација кои се сосема различни од непосредната комуникација и форми на однесување и дејствување. Всушност, киберкултурата е процес на постојана интеракција помеѓу технологијата и општеството. Од една страна, технологијата нуди различни можности за комуникација и поврзување меѓу луѓето, го проширува спектарот на начини за пренос на информации, а од друга страна, корисниците создаваат свои навики, кои можат да придонесат за понатамошен развој на дигиталните платформи. Затоа, киберкултурата не е само производ на технолошкиот развој, таа е и своевиден социјален и културен феномен кој ги одразува потребите и предизвиците на современото општество.

Во ваквиот дигитален амбиент се појавуваат нови форми на колективно културно творештво во кое многу аспекти потсетуваат на традиционалниот фолклор. Како што народните приказни, легендите, анегдотите, шегите и кажувањата некогаш се пренесувале усно од генерација на генерација, така денес мимовите на интернет, виралните приказни, коментарите и различните дигитални наративи се шират преку социјалните мрежи и другите платформи онлајн. Иако медиумот е различен, основните механизми на колективно создавање, модификација и пренесување на содржините остануваат исти. Токму затоа дигиталниот фолклор претставува значајно поле за истражување на современата киберкултура и нејзините културни практики.

Во македонски контекст, процесите на дигитализација овозможуваат традиционалните форми на фолклор – народните песни, обичаите, легендите и верувањата да добијат нови начини на документирање, интерпретација и ширење преку дигиталните платформи. Истовремено, интернетот создаде услови за појава на нови форми на дигитален фолклор, како што се мимовите на интернет, сатиричните содржини, кратките хумористични скечеви и различните наративи онлајн, што ги одразуваат современите општествени и културни процеси. Во нив традиционалните културни модели не исчезнуваат, туку се приспособуваат на новите медиумски услови, добивајќи нови функции и значења.

Една од карактеристиките на дигиталниот фолклор е неговата способност да ги преземе традиционалните културни обрасци и да ги приспособи на новите медиумски услови. Во македонскиот дигитален простор таков пример претставува серијата хумористични видеа објавени на профилот „Баба Ружа и внуците“, креирани од младата

комичарка Стојне Карадакоски. Преку кратки и комични видеосодржини се создава препознатлив лик кој во себе обединува бројни препознатливи елементи на традиционалната македонска култура. Иако станува збор за авторски создаден лик, неговата убедливост не произлегува од индивидуалната креативност, туку од успешното активирање на колективната меморија и културните претстави што ги дели публиката.

Ликот на баба Ружа е изграден преку внимателно избрани визуелни, јазични и комуникациски обележја. Кратката виткана коса, плетениот џемпер, традиционалниот начин на облекување и употребата на струмичкиот градски говор веднаш асоцираат на препознатливиот лик на македонската баба од втората половина на 20 век. Но, автентичноста на ликот не се темели само на визуелната препознатливост. Во неговата комуникација се преплетуваат локални изрази, пословици, народни верувања и стереотипни претстави за семејните односи, преку кои се реконструираат модели на однесување добро познати од традиционалната култура.

Особено место во овие видеа имаат односите меѓу снаата и свекрвата, бабата и внуците, како и меѓу родителите и децата. Станува збор за мотиви што одамна се присутни во македонската усна традиција, каде што честопати биле обработувани преку хумор, иронија и морална поука. Во дигиталната средина тие не ја губат својата препознатливост, туку добиваат нов медиумски облик. Кратката форма на видеото, можноста за брзо споделување и активното учество на публиката преку коментари, реакции и дополнителни интерпретации создаваат нов начин на функционирање на фолклорниот текст.

Токму затоа овие содржини може да се разгледуваат како форма на современ дигитален фолклор. Иако содржините се создадени од конкретен автор, нивната популарност не се должи само на авторската интервенција, туку пред сè на колективното препознавање на прикажаните ситуации и ликови. Публиката во нив ги препознава сопствените семејни искуства, локалните говорни особености, секојдневните навики и традиционалните вредности, со што овие видеа стануваат дел од пошироката комуникација на интернет. Во таа смисла, профилот „Баба Ружа и внуците“ претставува пример за трансформација на традиционалните фолклорни форми, потврдувајќи дека фолклорот не исчезнува во услови на киберкултура, туку продолжува да се развива преку нови медиуми и нови начини на раскажување.

Во едно од анализираните видеа,¹ хуморот се создава преку спротивставување на традиционалните народни верувања и практики со современите начини на живот. Така, наместо медицинска лепенка како средство за лекување, ликот на баба Ружа прифаќа предлог за употреба на лист од зелка, кој, според народното верување, „ја влече болеста“.

¹ [Баба Ружа и внуците. Кога ќе е новиот пост?](#)

Овој мотив упатува на традиционалната народна медицина, која со векови била составен дел од секојдневниот живот и се пренесувала усно од генерација на генерација. Иако денес ваквите практики често се предмет на шега, нивното појавување во видеото сведочи за нивната присутност во колективната меморија. Во истото видео се појавува игра со повеќезначноста на зборот „пост“, каде што се создава недоразбирање меѓу традиционалното и современото значење на терминот. За постарата генерација, постот претставува религиска практика на воздржување од одредена храна и духовна подготовка пред големите христијански празници, додека во дигиталната комуникација зборот пост означува објава на социјалните мрежи. Хуморот произлегува од судирот на овие значења, но истовремено ја открива и разликата во културните искуства на различните генерации. На тој начин видеото функционира како простор каде што традиционалната култура и киберкултурата се среќаваат и меѓусебно се преиспитуваат. Значајна е и рецепцијата на видеото од страна на публиката. Во моментот на анализата (мај 2026 година), објавата има повеќе од 5.300 реакции, 128 коментари и 58 споделувања, што укажува на високо ниво на интеракција меѓу корисниците. Коментарите не се само реакции на хуморот, или поддршка за содржината, туку се и продолжување на наративот, при што гледачите ги надополнуваат содржините со сопствени искуства, сфаќања и значења. Така, една корисничка коментира: „Само мотај, зелката е лек“, потврдувајќи дека ваквите народни практики сè уште се препознаваат како дел од семејното и локалното искуство. Во таа смисла, коментарите стануваат дел од дигиталниот фолклор бидејќи ја потврдуваат препознатливоста на народните верувања, но придонесуваат и за нивно понатамошно споделување во дигиталниот простор.

Во друго видео² предмет на хумористична обработка е односот меѓу бабите и внуците. Преку претерано прикажување на одредени навики и начини на комуникација, се исмеваат, но и се препознаваат добро познати модели на однесување карактеристични за семејниот живот. Во содржината се употребуваат фрази и изрази што се длабоко вкоренети во секојдневниот говор на постарите генерации и кои многу корисници ги препознаваат како дел од сопственото детство. Ваквите изрази можат да се разгледуваат како форма на современ вербален фолклор, бидејќи претставуваат колективно препознатливи културни обрасци што продолжуваат да живеат во дигиталната средина.

Оттука, видеата на „Баба Ружа и внуците“ не се само хумористични содржини наменети за забава, туку и дигитални наративи во кои се преплетуваат народните верувања, семејните односи и традиционалните вредности, и современите комуникациски практики.

² [Баба Ружа и внуците, снага и душа](#)

Тие претставуваат пример за тоа како фолклорните мотиви се приспособуваат на новите медиуми и продолжуваат да функционираат како средство за пренесување на колективното искуство и културната меморија.

Кратките хумористични видеа траат во просек околу една минута, а некогаш во нив се испреплетуваат и елементи од современите традиции, како празнувањето Нова година и чекањето на Дедо Мраз. Во една интеракција на Баба Ружа со Дедо Мраз,³ таа го описува со прашања поврзани со неговото здравствено осигурување, висината на пензијата, отворена комуникација која навлегува во личното, нешто што било карактеристично за повозрасните граѓани во втората половина на 20 век, кои без задршка можеле да прашаат интимни работи.

Особено интересен пример за трансформација и нова употреба на фолклорните елементи претставува видеото⁴ во кое се користи изреката „глеј си ги кокошките“. Во традиционалниот говор оваа фраза има преносно значење и најчесто се употребува како совет или укор некој да се занимава со сопствените, а не со туѓите работи. Станува збор за добро познат израз од секојдневната комуникација кој, како и многу други народни изреки, ја пренесува колективната мудрост преку кратка форма која е лесна за паметење. Во анализираното видео оваа изрека добива нова интерпретација. Наместо да биде употребена во своето вообичаено метафорично значење, таа се сфаќа буквално. Ликот на баба Ружа навистина се грижи за кокошки, но признава дека веќе не може да им посвети доволно внимание и дека постојат други што тоа го прават подобро од неа. Ваквата игра меѓу буквалното и преносното значење создава хумористичен ефект и претставува честа постапка во современите дигитални содржини. Од фолклористички аспект, видеото покажува како традиционалните вербални форми можат да бидат модифицирани и прилагодени на нов контекст без да ја изгубат својата препознатливост. Корисникот ја препознава изреката и нејзиното првично значење, но истовремено е повикан да ја прифати и новата интерпретација што ја нуди видеото. Дополнителна димензија на видеото е неговата маркетиншка функција. Содржината е создадена како реклама за живинарска фарма, што покажува дека фолклорните елементи не служат единствено за пренесување на традицијата, туку и како ефикасна алатка за промоција на производи и услуги. Во овој случај народната изрека станува дел од рекламната порака, а нејзината културна препознатливост придонесува за полесно привлекување на вниманието на публиката. Ова видео претставува пример за комодификација на фолклорот, односно процес во кој традиционалните

³ [Баба Ружа и Дедо Мраз](#)

⁴ [Баба Ружа и внуците, Глеј си кокошките](#)

културни форми добиваат нова вредност и функција во рамките на современата дигитална и пазарна комуникација.

Покрај профилот „Баба Ружа и внуците“, значаен пример за дигитален фолклор во Југоисточниот Регион на Македонија претставува и хумористичниот серијал „Диверзија“, создаден од Дејан Малзарков и Димитар Новаков. Преку кратки видеа и скечеви, Дејан Малзарков оживува повеќе препознатливи ликови, меѓу кои Чик Ване, Џоче Сатријани, Добрилка Доби Калакурова и Пецко Иглесијас. Иако станува збор за фиктивни карактери, тие се создадени врз основа на реални особини, навики и модели на однесување препознатливи за локалната средина. На тој начин авторот создава современи хумористични маски кои потсетуваат на традиционалните народни типови што често се среќаваат во усното народно творештво. Особено значајна улога во овие содржини има гевгелскиот дијалект. Локалниот говор не е само средство за комуникација, туку тој е и носител на културниот идентитет. Неговата употреба во видеата создава чувство на автентичност и препознатливост кај публиката, додека истовремено овозможува зачувување и популаризација на регионалните јазични особености во дигиталната средина. Оттука, може да се каже дека дијалектот во овие видеа функционира како форма на вербален фолклор приспособен на современите медиуми.

Во едно од анализираните видеа⁵ е прикажана ситуација во која сосед доаѓа во домот на млад брачен пар затоа што слуша бебе кое постојано плаче. Самата ситуација упатува на традиционалниот модел на соседски односи карактеристичен за помалите средини, каде што границите меѓу приватниот и јавниот живот биле значително пофлуидни отколку денес. Соседите често учествувале во секојдневните семејни случувања, давале совети и се вклучувале во решавањето на проблемите, дури и кога нивната помош не била побарана.

Хумористичниот ефект во видеото се создава преку набројувањето на различни народни методи за лекување на покачена телесна температура кај детето. Меѓу нив се спомнуваат чорапчиња натопени со оцет и ракија, мачкање со свинска маст, ставање компири на челото и други практики од народната медицина. Овие постапки претставуваат дел од традиционалното искуствено знаење што со генерации се пренесувало во семејството и локалната заедница. Како и кај Баба Ружа, видеото има маркетиншка намена бидејќи крајната цел е гледачот да се запознае со новоотворена педијатриска ординација.

Во дигиталната средина, ширењето на фолклорните содржини повеќе не зависи исклучиво од нивното создавање и споделување од страна на корисниците, туку и од алгоритмите што ги управуваат социјалните мрежи и дигиталните платформи. Алгоритмите не

⁵ [Диверзија, Как нè лечеа?](#)

создаваат нов фолклор, но преку селекција, препорачување и приоритизирање на содржините тие активно влијаат врз тоа кои дигитални фолклорни форми ќе станат видливи, популарни и дел од колективната култура онлајн. За разлика од традиционалната усна комуникација, каде што патот на една приказна, шега или верување е релативно предвидлив во рамките на одредена заедница, во алгоритамски управуваната комуникација однапред не може да се знае до која публика ќе стигне одредена содржина, па дури ниту дали воопшто ќе стане видлива за други корисници. Поради тоа, создавањето и обликувањето на дигиталните фолклорни форми сè повеќе се приспособуваат не само на комуникацијата со публиката, туку и на логиката според која функционираат самите платформи. Корисниците, свесно или несвесно, ги усогласуваат своите објави со правилата за кои веруваат дека алгоритмите ги препознаваат како релевантни, со цел нивната содржина да достигне поголема видливост или да биде препорачана на поширока публика. Овие процеси „се означуваат и како алгоритамска имагинација, односно претстави што корисниците ги создаваат за начинот на кој алгоритмите ја вреднуваат и дистрибуираат содржината“ (Bucher 2017: 35). Во современата киберкултура, алгоритмите не се само технички посредници на комуникацијата, туку се активни чинители што влијаат врз создавањето, ширењето и трансформацијата на дигиталниот фолклор. Комуникациите на платформите на социјалните медиуми може да се поврзат со она што Бауман (2004) го опишува како рутина на медијаторство: „комуникациски структури каде што, во наједноставна формулација, изворниот исказ се пренесува преку медијатор кој ја прима пораката од говорникот и ја препраќа до примателите, кои го разбираат медијаторот како пренесувач на изворниот исказ“ (Bauman 2004: 132). Затоа, значењето на комуникацијата секогаш зависи од контекстот во кој се одвива. Во случајот на алгоритамски управуваните платформи, токму приказот на нови содржини на главната страница (news feed) или доводот на содржини, кој претставува алгоритамски избрана низа од објави на различни корисници, претставува материјализација на повеќегласноста во дигиталната комуникација.

Литература

Кирилични изданија

Касами, К. 2024. „Сајбер култура“. *Centrum*, 21. Скопје: ЦРИС (Центар за разбирање и институционална соработка).

Латинични изданија

Bauman, R. 2004. *A World of Others' Words: Cross-Cultural Perspectives on Intertextuality*. Malden: Blackwell.

Bucher, T. 2017. „The Algorithmic Imaginary: Exploring the Ordinary Affects of Facebook Algorithms“. *Information, Communication & Society*, 20, 30–44.

Lévy, P. 2001. *Cyberculture*. Minneapolis: University of Minnesota Press.

Peck, A., T. J. Blank (eds.). 2020. *Folklore and Social Media*. Logan: Utah State University Press.

Tylor, E. B. 1871. *Primitive Culture: Researches into the Development of Mythology, Philosophy, Religion, Language, Art and Custom*. Vol. I. London: John Murray.

Сајтографија

[На сите линкови е пристапено на 12.7.2026]

You, W. 2020. “[The Influence of Cyberculture on Life Style under the Background of new Media](#)”. *Frontiers in Educational Research*, 3(5), 90–93.

[Баба Ружа и внуците, Глеј си кокошките](#)

[Баба Ружа и внуците, Кога ќе е новиот пост?](#)

[Баба Ружа и внуците, снага и душа](#)

[Баба Ружа и Дело Мраз](#)

[Диверзија, Как нè лечеа?](#)

[Диверзија, Как нè лечеа?](#)

CYBERCULTURE AND DIGITAL FOLKLORE IN THE CONTEXT OF MACEDONIAN FOLKLORISTICS

Suzana Miceva

Independent Researcher, Strumica

suzanamicev@gmail.com

Summary

The analysis presented in this paper demonstrates that digital folklore represents a natural continuation rather than a rupture of traditional folkloric practices within the Macedonian cultural context. Through a detailed examination of the humorous video series *Baba Ruža i vnucite* (Grandma Ruža and the Grandchildren) and *Diverzija* (Diversion), the study convincingly shows that the fundamental mechanisms of folklore – collective creation, adaptation, and oral (now digital) transmission – continue to operate in cyberspace, albeit through new media forms.

The character of Grandma Ruža, constructed through recognizable visual and linguistic features associated with traditional Macedonian grandmother, together with the humorous characters created by Dejan Malzarkov based on the Gevgelija dialect, demonstrates that the authenticity of digital content does not stem primarily from individual creativity but from its successful activation of the audience’s collective cultural memory. The examples of folk medicine (such as the cabbage leaf remedy and socks soaked in vinegar and *rakija*), the reinterpretation of the word post (simultaneously referring to religious fasting and a social media post), and the literal

reinterpretation of the proverb “Mind your own chickens”, illustrate that folkloric motifs and narrative structures do not disappear in the digital environment. Instead, they are transformed and acquire new meanings adapted to contemporary contexts, often assuming commercial and marketing functions.

At the same time, the paper raises an important theoretical question concerning the role of algorithms as a new, largely invisible factor shaping which forms of digital folklore become visible, circulate widely, and achieve popularity. This phenomenon extends beyond the classical folkloristic paradigm of relatively predictable oral transmission within a bounded community. It demonstrates that contemporary cyberculture is not merely a new space for transmitting existing folklore but actively influences the ways in which folklore is created, disseminated, and transformed.

The principal contribution of this study lies in its argument that Macedonian folkloristics should methodologically embrace digital practices not as a marginal or secondary phenomenon, but as a legitimate and productive field of scholarly inquiry. Such an approach requires an interdisciplinary framework that combines the methodological foundations of classical folkloristics with perspectives and analytical tools drawn from media studies and digital humanities.